

PANIRSELVI D/O A.N. MANICKAM

lwn.

TOH BEE LIAN & SATU LAGI

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, JOHOR BAHRU
DATO' MOHD. GHAZALI BIN MOHD. YUSOF H
[GUAMAN NO. 25 - 1068 TAHUN 1986]
5 JULAI 1995

TORT: Kemalangan jalanraya di antara dua motokar - Pemandu kedua-dua motokar meninggal dunia selepas kemalangan - Hanya penumpang motokar yang memberi keterangan - Laporan polis penumpang dibuat lapan bulan selepas kemalangan - Samada keterangan penumpang dapat diterima - Pegawai penyiasatan meninggal dunia sebelum perbicaraan - Rujukan kepada rajah kasar dan kunci - Soalan liabiliti - Samada dapat diputuskan dengan keterangan yang ada - Kecederaan yang teruk - Pemutusan jumlah gantirugi.

[English Translation of Catchwords].

TORT: Road accident between two motorcars - Death of both drivers - Evidence of surviving passenger - Police report lodged eight months after accident - Whether passenger's testimony could be admitted - Death of investigating officer before commencement of trial - Reference to sketch plan and key - Question of liability - Whether determinable upon available evidence - Serious injuries - Damages.

Satu kemalangan telah berlaku pada 13 Julai 1984 di antara motokar No. EH 1796 D dan motokar No. JBD 1101. Pemandu kedua-dua motokar tersebut telah meninggal dunia akibat kemalangan itu. Pentadbir harta pesaka pemandu motokar tersebut EH 1796 D (plaintif pertama) dan penumpang di dalam kereta itu (plaintif kedua) telah memfailkan tindakan berasingan, yang telah disatukan, terhadap pentadbir harta pesaka pemandu JBD 1101 (defendan).

Pada masa perbicaraan hanya plaintif kedua yang memberi keterangan mengenai bagaimana kemalangan tersebut. Peguam defendan berhujah bahawa oleh kerana laporan polis plaintif kedua hanya dibuat lapan bulan selepas kemalangan tersebut, ia mempunyai masa dan peluang untuk tokoh-tambah laporannya mengenai bagaimana kemalangan berlaku. Peguam defendan juga berhujah bahawa sebagai seorang penumpang plaintif kedua sudah pasti tidak memberi perhatian terperinci kepada cara bagaimana kenderaan yang didudukinya dipandu apabila kemalangan berlaku.

Mahkamah juga memutuskan soalan gantirugi yang patut dibayar kepada plaintif pertama dan plaintif kedua.

Diputuskan:

[1] Samada seorang penumpang memberi perhatian kepada keadaan lalu lintas atau kepada cara bagaimana sesuatu kenderaan sedang dipandu adalah subjektif dan tertakluk kepada fakta-fakta dan keadaan yang terdapat di dalam sesuatu kes. Plaintif kedua di dalam kes ini telah memberi keterangan yang jelas dan semasa ia disoal balas jawabannya adalah tepat dan tidak meragukan. Oleh yang demikian keterangan plaintif kedua tentang bagaimana kemalangan telah berlaku boleh dipercayai dan boleh diterima.

[2] Berdasarkan keterangan plaintif kedua tentang bagaimana kemalangan telah berlaku dan dengan mengambil kira rajah kasar yang dilukis oleh pegawai penyiasatan, liabiliti untuk kemalangan adalah 100% atas pemandu motokar No. JBD 1101.

- a** [3] Jumlah gantirugi yang hendak dibayar kepada plaintif pertama RM5,000 sebagai kehilangan jangka hidup, RM2,500 sebagai perbelanjaan kematian, S\$82,200 sebagai kehilangan mata pencarian masa hadapan sebelum perbicaraan dan S\$75,231.79 sebagai kehilangan mata pencarian sesudah perbicaraan. Memandangkan bahawa tuntutan plaintif bagi kehilangan mata pencarian dan awadnya telah dibuat di dalam mata wang dollar Singapura, berdasarkan kes *The Despina R*, kadar penukaran yang hendak dipakai bagi menghitung awad ini hendaklah pada kadar yang terdapat pada tarikh penghakiman.

- b** [4] Bagi plaintif kedua pula jumlah gantirugi yang hendak dibayar adalah RM87,240 sebagai gantirugi khas yang dipersetujui, RM200 sebagai perbelanjaan pengangkutan ke hospital di Kuala Lumpur, RM163,585 sebagai kehilangan pendapatan daripada 13 Julai 1984 hingga 28 September 1994 bagi gantirugi am pula plaintif kedua adalah diawadkan RM118,783.70 sebagai kehilangan pendapatan masa hadapan/kehilangan keupayaan mencari pendapatan.

- c** [5] Gantirugi bagi kecederaan yang dialami oleh plaintif adalah RM18,000 bagi “comminuted fracture right femur with right foot drop; intramedullary nailing and screw fixation; 2 cm shortening”, RM7,500 bagi “fracture of mandible with assymetry of lower jaw”, RM3,000 bagi kehilangan tiga batang gigi, RM4,000 bagi parut-parut dan RM3,000 bagi osteoarthritis.

- d** [Tuntutan plaintif dibenarkan dengan faedah dan kos].

Kes-kes yang dirujuk:

- Karthiyayani & Anor. v. Lee Leong Sin & Anor.* [1975] 1 MLJ 119 (*dibezakan*)
Ong Yam Chong & Anor. v. Chan Wah [1962] 28 MLJ 184 (*dibezakan*)
Goh Ben Seng v. Dol bin Salleh [1970] 2 MLJ 95 (*dibezakan*)
e *Chua Leh Choo & Anor. v. Mohd. Noor Ibrahim & Ors.* [1982] 2 MLJ xxxi (*dirujuk*)
Murtadza bin Mohamed Hassan v. Chong Swee Pian [1986] 1 MLJ 216 (*dirujuk*)
Noora'in bt Che Mat & Anor. v. Mat Din bin Salleh [1987] 2 MLJ xxiii (*dirujuk*)
Tominam bte Tukimin v. Toh Kai Chup [1985] 2 MLJ 345 (*dirujuk*)
Low Suit (m.w.) v. Lim Suin Hian & Anor. (*tidak dilapurkan*) (*dirujuk*)
Rebecca Mathew & Ors. v. Syarikat Kerjasama Serbaguna Gema Wong Siong Bhd. & Anor. [1990] 1 MLJ 443 (*dirujuk*)
f *Ahmad Nordin bin Haji Maslan & Anor. v. Eng Ngak Hua & Ors.* [1985] 2 MLJ 431 (*dirujuk*)
Yeap Cheng Hock v. Kajima-Taisei Joint Venture [1973] 1 MLJ 230 (*dirujuk*)
The Despina R [1979] AC 685 (*dirujuk*)
Chan Lye Huat v. Tan Ong Kong [1985] 2 MLJ 112 (*dirujuk*)
Oh Ah Long v. Dr. S. Underwood [1983] 2 MLJ 324 (*dirujuk*)
Nooriant bte Zainal Abidin & Ors. v. Tang Lei Nge [1990] 2 MLJ 242 (*dirujuk*)
g *Victor Alphonse Sebastian & Ors. v. Lee Ah Lek* [1987] 2 MLJ xxi (*dirujuk*)
Seow Gek Soo @ Yeo Gek Soo v. Chia Mun Fook; Ee Chue Heng v. Chian Mun Fook [1989] 1 CLJ 985 (*dirujuk*)
Puspawangi bte Hassan v. Chou Ha, Mallal's Digest [1993] 355 (*dirujuk*)
Balakrishnan v. Savastine Anthony & Anor., Mallal's Digest [1991] 308 (*dirujuk*)
Aidi Abdullah v. Ngooi Ku Siong (f) & Anor. [1984] 1 CLJ 301 (*dirujuk*)
h *Wong Yee Cheong & Anor. v. Toh Seng Chuan* [1988] 2 MLJ xxx (*dirujuk*)

Perundangan yang dirujuk:

- Akta Undang-undang Sivill 1956, ss. 7, 8
 (Guaman 25-1068 Tahun 1986)
 Bagi pihak plaintif - R.A. Kumar; T/n. Rina Noor & Co.
 (Guaman 23-256 Tahun 1993)
i Bagi pihak plaintif - Christopher Peter; T/n. Peter & Co.

(Guaman 25-1068 Tahun 1986 & Guaman 25-256 Tahun 1993)
Bagi pihak defendan - S. Evensia Mary; T/n. Saga & Assoc.

PENGHAKIMAN

Mohd. Ghazali bin Yusoff H:

Kedua-dua tuntutan ini, yang telah disatukan, berpunca daripada satu kemalangan jalan raya yang berlaku pada 13 Julai 1984, waktu 6.00 petang, di batu 4½ Jalan Air Hitam/ Yong Peng di antara motokar No. EH 1796 D dan motokar No. JBD 1101. Kedua-dua pemandu motokar-motokar itu telah meninggal dunia akibat kemalangan itu. Plaintiff di dalam Guaman No. 25-1068 tahun 1986 ialah pentadbir harta pesaka pemandu motokar No. EH 1796 D dan plaintiff di dalam Guaman No. 23-256 tahun 1993 ialah penumpang di dalam motokar yang sama.

Menurut keterangan yang diberi semasa perbicaraan, pada tarikh tersebut, pemandu motokar No. EH 1796 D bersama penumpangnya telah bertolak dari Singapura menghala ke Kuala Lumpur pada waktu 4.00 petang. Apabila mereka sampai di batu 4 ½ Jalan Air Hitam/Yong Peng, motokar No. JBD 1101 yang datang dari arah bertentangan telah memotong sebuah kenderaan lain dihadapannya yang mengakibatkan memasuki lorong motokar No. EH 1796 D dan berikutnya kemalangan telah berlaku.

Hanya satu saksi sahaja dapat dipanggil untuk memberi keterangan mengenai bagaimana kemalangan berlaku iaitu, penumpang motokar No. EH 1796 D (plaintif di dalam Guaman No. 23-256 tahun 1993). Anggota polis yang menyiasat kemalangan itu telah meninggal dunia sebelum perbicaraan kedua-dua kes ini dapat dijalankan. Oleh itu Mahkamah hanya dapat bergantung ke atas keterangan plaintiff (penumpang) dan rajah kasar serta kuncinya yang telah disediakan oleh pegawai penyiasat itu. Rajah kasar itu pula hanya menunjukkan kedudukan kedua-dua motokar tersebut di jalan masing-masing selepas kemalangan dan tidak menunjukkan apa-apa tanda lain seperti serpihan kaca dan tanda garisan tayar motokar yang terlibat. Disamping itu kemalangan hanya disaksikan oleh plaintiff yang menjadi penumpang di dalam motokar No. EH 1796 D dan oleh kerana ia telah mengalami kecederaan yang berat, ia hanya berkemampuan membuat laporan polis pada 27 Mac 1985, iaitu, lapan bulan selepas kemalangan berlaku.

Di dalam keterangannya, plaintiff (penumpang) berkata kemalangan telah berlaku apabila motokar No. JBD 1101 yang datang dari arah bertentangan telah memotong sebuah kenderaan lain dan seterusnya memasuki lorong motokar No. EH 1796 D. Ia menegaskan pemandu No. EH 1796 D telah cuba elak daripada bertembung dengan motokar itu tetapi tidak berjaya.

Memandangkan sedemikian, saya telah mengkaji dengan teliti keterangan plaintiff (penumpang) dan rajah kasar itu bagi menetapkan samada keterangannya munasabah dan boleh diterima. Rajah kasar itu menunjukkan keadaan kedua-dua motokar selepas kemalangan, iaitu, motokar No. EH 1796 D berada dilorongnya tetapi dengan bahagian depannya menuju ke garisan putih di pertengahan jalan dan motokar No. JBD 1101 berada dilorongnya tetapi dengan bahagian depannya menuju ke arah dari mana ia telah datang. Kerosakan kepada kedua-dua motokar juga dicatitkan di dalam kunci kepada rajah kasar, iaitu, bahagian depan kedua-dua kenderaan remuk; disamping itu, motokar No. EH 1796 D juga remuk di bahagian belakangnya. Lebar jalan berkenaan ialah 22 kaki 4 inci dan ini bermakna lebarnya satu lorong adalah lebih kurang 11 kaki 2 inci.

Peguam pihak defendan mempertikaikan laporan polis yang dibuat oleh plaintiff (penumpang) telah dibuat lapan bulan selepas kemalangan berlaku dan oleh itu ia

a mempunyai masa dan peluang untuk tokoh-tambah laporannya mengenai bagaimana kemalangan berlaku. Berikutnya, Peguam telah merujuk kepada kes *Karthiyayani & Anor. v. Lee Leong Sin & Anor.* [1975] 1 MLJ 119 di mana, mengenai laporan polis yang telah dibuat empat hari selepas kemalangan, Raja Azlan Shah FJ telah berkata (di m.s. 121):

b The learned Judge should have borne in mind that the police report was not made at or about the time of the accident; it was made some four days later, i.e., after police investigation has commenced. It is therefore not a first information report and consequently its effect as corroborative evidence must be tested by reference to the probabilities of the case.

Peguam kemudian berhujah tidak mungkin juga seseorang penumpang memberi perhatian yang terperinci kepada cara bagaimana sesuatu kenderaan dipandu apabila kemalangan berlaku melainkan penumpang itu berperasaan cemas bagi keselamatannya. Bagi *c* menyokong hujahnya ia merujuk kepada kes, *Ong Yam Chong & Anor. v. Chan Wah* [1962] 28 MLJ 184 di mana Hakim berkata (di m.s 185):

d I do not, in the ordinary course, expect passengers to be paying close attention to the driving of a vehicle unless they were anxious about their own safety by reason of the manner the vehicle was being driven, which was not the case here. In an emergency, of a mere moment's duration, I do not believe any passenger can say, except roughly, the position each moving vehicle was occupying at a given moment of time ... I therefore consider his evidence as entirely negative in character.

Oleh demikian, Peguam defendan berhujah keterangan tunggal dari seorang penumpang tidak patut diambil kira secara keseluruhannya. Saya telah meneliti kes itu dan berpendapat keadaan yang membuat Hakim itu berkata dan memutuskan demikian adalah berbeza jika *e* dibandingkan dengan keadaan yang terdapat di dalam kes ini. Di dalam kes itu Hakim mendapati "the passenger ... was vague and uncertain in his testimony" sebaliknya, di dalam kes ini saya berpendapat keterangan plaintiff (penumpang) adalah jelas dan munasabah dan boleh dipercayai.

Saya berpendapat samada sesuatu penumpang memberi perhatian kepada keadaan lalu lintas atau kepada cara bagaimana sesuatu kenderaan sedang dipandu adalah subjektif dan *f* tertakluk kepada fakta-fakta dan keadaan yang terdapat di dalam sesuatu kes. Plaintiff di dalam kes ini telah memberi keterangan yang jelas dan semasa ia disoalbalas, jawapannya adalah tepat dan tidak meragukan. Oleh itu saya mendapati keterangannya tentang bagaimana kemalangan telah berlaku boleh dipercayai dan boleh diterima. Ia telah berkata pemandu motokar No. EH 1796 D telah cuba mengelak bertembung dengan motokar No. JBD 1101 dengan memutar kenderaannya ke kiri lorongnya tetapi tidak berjaya. *g* Disamping itu rajah kasar tersebut menunjukkan lebar lorongnya hanya lebih kurang 11 kaki 2 inci. Dalam keadaan demikian saya berpendapat amat sukar bagi pemandu itu mengelak daripada bertembung dengan motokar No. JBD 1101 yang telah memasuki lorongnya tiba-tiba memandangkan jalan itu tidaklah begitu lebar.

Peguam pihak defendan telah juga mencadangkan ada sumbangan kecuaiian oleh pemandu motokar No. EH 1796 D kerana ia berpeluang untuk memutar motokarnya ke kiri dan bagi menyokong cadangannya, ia telah merujuk kepada dikta di dalam kes *Goh Ben Seng v. Dol bin Salleh* [1970] 2 MLJ 95, di m.s. 97, dimana Sharma J berkata:

i There can be no territorial or geometrical division of the road. The centre line remains a guide and a reminder only. One's duty is to ensure safety for oneself and for others. The attitude of mind that because the driver coming from the opposite direction is encroaching a few inches of my side of the road, I can treat him as a trespasser and proceed on my half of the road as if it was my exclusive domain and that I am totally immune from liability

if I drive within the exact limit of that "realm" even though I know that an accident may thereby happen on my side of the road, is the attitude of an irresponsible and an irrational being.

a

Saya telah juga meneliti kes itu dan berpendapat fakta-fakta yang terdapat di dalam kes itu adalah sangat berbeza daripada fakta-fakta kes ini. Di dalam kes itu kemalangan telah berlaku di selekoh jalan dan didapati tidak ada garisan putih di pertengahan jalan itu disamping itu adanya keterangan yang menunjukkan kesan garisan tayar salah satu kenderaan yang terlibat. Disamping itu juga kedua-dua pemandu memberi keterangan semasa perbicaraan dan berikutnya Mahkamah dapat membuat dapatan fakta bahawa liabiliti plaintif adalah 50% dan liabiliti 50% yang lain itu jatuh ke atas defendan. Di m.s. 97 kes itu, Hakim telah mendapat:

b

The plaintiff himself was totally careless of the safety of his own arm. It was his negligence which principally and directly brought upon him the injuries he complains of. There could, in the circumstances of the case before me, have been no injury to the plaintiff's arm if he was driving with his right arm safety within the car. I hold that the injuries sustained by the plaintiff are directly attributable to his own negligence.

c

Kesimpulannya mendasarkan keterangan plaintif (penumpang) dan rajah kasar yang terdapat saya berpendapat liabiliti pemandu motokar No. JBD 1101 bagi kemalangan ini adalah 100%.

d

Guaman No. 25-1068 Tahun 1986:

Plaintif di dalam Guaman No. 25-1068 tahun 1986, selaku pentadbir harta pesaka pemandu motokar No. EH 1796 D, simati, telah menuntut ganti rugi seperti berikut:

(a) kehilangan penanggungan di bawah s. 7 Akta Undang-undang Sivil 1956; dan

e

(b) kehilangan mata pencarian di bawah s. 8 Akta Undang-undang Sivil 1956.

Walau bagaimanapun, di akhir perbicaraan, Peguam plaintif telah menggugurkan tuntutan yang dibuat di bawah s. 7 Akta tersebut dan memaklum ia hanya meneruskan tuntutan dan ganti rugi yang dibuat di bawah s. 8 Akta tersebut. Walaupun tidak dipertikaikan, Peguam menjelaskan s. 8 tersebut telah dimansuhkan melalui pindaan yang berkuatkuasa pada 1 Oktober 1984 tetapi ia masih berhak membuat tuntutan di bawah s. 8 sebelum ianya dipinda kerana tuntutannya dibuat sebelum pindaan itu, iaitu, pada bulan Julai 1984.

f

Menurut Peguam plaintif, apabila seseorang telah terbunuh akibat satu tort yang dilakukan oleh seorang lain, tindakan boleh diteruskan bagi pihak harta pusakanya terhadap pelaku tort berkenaan untuk menuntut ganti rugi yang mana simati boleh menuntut jika ia tidak terbunuh. Berikutnya tuntutan plaintif selaku pentadbir harta pusaka simati di dalam tindakan ini termasuk yang berikut:

g

(i) kehilangan jangka hidup ("loss of expectation of life");

(ii) kehilangan mata pencarian masa hadapan ("loss of future earnings"); dan

(iii) perbelanjaan yang berbangkit selepas kematian tetapi sebelum perbicaraan.

h

Bagi tuntutan mengenai kehilangan jangka hidup ("loss of expectation of life"), plaintif telah menuntut ganti rugi sebanyak RM5,000 berdasarkan kes *Chua Leh Choo & Anor. v. Mohd. Noor Ibrahim & Ors.* [1982] 2 MLJ xxxi di mana Mahkamah telah mengaward RM5,000 bagi tuntutan yang sama.

Mengenai tuntutan kehilangan mata pencarian masa hadapan (loss of future earnings), plaintif telah menuntut di bawah dua segi, iaitu:

i

- a** (a) pendarab (multiplier); dan
(b) darapan (multiplicand).

(a) pendarab (multiplier)

- b** Berkaitan dengan segi ini, Peguam plaintif membuat rujukan kepada kes *Murtadza bin Mohamed Hassan v. Chong Swee Pian* [1986] 1 MLJ 216, suatu keputusan Mahkamah Persekutuan, di mana Chang Min Tat FJ berkata (di m.s. 218):

A review of our local cases on loss of future earnings shows however a disposition towards 55 years as being more common than one towards 60.

- c** Di dalam kes itu, plaintif berumur 40 tahun semasa kemalangan berlaku dan akibat kemalangan itu ia telah mengalami kecacatan dan kemerosotan mental dan berikutnya tidak berupaya mencari nafkah. Berkaitan dengan pendarab bagi tuntutan kehilangan mata pencarian masa hadapan, Chang Ming Tat FJ berkata (di m.s. 218):

For myself in the circumstances of this case, having regard to the facts among others, that lorry driving is quite obviously and by itself a very strenuous occupation, I would take the respondent's useful working life as ending at 55 years. This leaves him with 9 actual working years at the date of the trial. This figure should be reduced to 7 years for contingencies and for the fact that he would be getting a lump sum.

- d** Berdasarkan kes itu, Peguam plaintif mencadangkan bahawa memandangkan simati di dalam kes ini berumur 25 tahun pada tarikh kemalangan berlaku, baki bilangan tahun yang ia seharusnya dapat bekerja sehingga ia berumur 55 tahun adalah 30 tahun dan selepas memotong satu pertiga, bagi kontingensi, pendarab yang berpatutan adalah 20 tahun.
- e** Peguam kemudian membuat rujukan kepada kes *Noora'in bt Che Mat & Anor. v. Mat Din bin Salleh* [1987] 2 MLJ xxiii di mana semasa mengaward ganti rugi bagi kehilangan mata pencarian masa hadapan, Lim Beng Choon J telah membahagikan pendarab kepada dua pecahan, iaitu, sebelum perbicaraan (pre-trial) dan sesudah perbicaraan (post-trial) dan berdasarkan kes, itu, Peguam plaintif telah mencadangkan 10 tahun bagi pecahan sebelum perbicaraan (pre-trial) dan 10 tahun bagi pecahan sesudah perbicaraan (post-trial).

- f** (b) darapan (multiplicand):

- Mengenai pendapatan simati, PW2, selaku majikannya, memberi keterangan bahawa simati bekerja dengannya di Singapura pada tahun 1984 sebagai tukang pemasangan dan pembaiki paip dan gaji bulannya adalah S\$500. PW2 juga menerangkan simati menerima S\$100 sebulan secara purata bagi kerja lebih masa (overtime) dan beliau selaku majikan juga membayar caruman yang memihak simati kepada kumpulan simpanan wang pekerja (CPF) sebanyak 23%.
- g** PW2 juga berkata simati merupakan tukang yang mahir dan sekiranya ia dapat meneruskan pekerjaannya, ia berkemungkinan pada masa perbicaraan kes ini akan menerima gaji di tahap S\$1,200 - S\$1,300 sebulan. PW3, seorang tukang dalam pekerjaan yang serupa yang berkhidmat dengan sebuah badan berkanun di Singapura, memberi keterangan bahawa ia menerima gaji bulanan sebanyak S\$1,000; ia berkata gaji di dalam pekerjaan yang sama di badan swasta adalah lebih tinggi.

- h** Kesimpulannya, Peguam plaintif berhujah memandangkan simati merupakan tukang yang mahir, ia akan menerima pendapatan sebanyak S\$1,200 sebulan pada masa perbicaraan dan selepas mengambil kira kehilangan sumbangan kepada CPF daripada majikannya, Peguam mencadangkan pendapatan simati akan berjumlah S\$1,450 sebulan pada masa perbicaraan. Bagi menyokong hujahnya bahawa kehilangan sumbangan kepada CPF yang
- i** seharusnya dibayar oleh majikan boleh dituntut, Peguam telah membuat rujukan kepada

kes *Tominam bte Tukimin v. Toh Kai Chup* [1985] 2 MLJ 345. Seterusnya Peguam berhujah keterangan menunjukkan purata kenaikan pendapatan simati, jika ia masih bekerja, daripada tarikh kemalangan sehingga perbicaraan, adalah S\$95 setahun. a

Seterusnya ia mencadangkan bagi menghitung tuntutan di bawah s. 8 Akta Undang-undang Sivil, Mahkamah menerima cara yang telah digunakan oleh L.C. Vohrah J di dalam Guaman Sivil No. 25-1093-1986, iaitu, *Low Suit (m.w.) v. Lim Suin Hian & Anor.* (yang tidak dilaporkan); di dalam kes itu, Hakim telah menerima cara perhitungan yang sama bagi tuntutan di bawah s. 7 Akta Undang-undang Sivil (yang berkuatkuasa pada masa itu) seperti terdapat di dalam kes *Rebecca Mathew & Ors. v. Syarikat Kerjasama Serbaguna Gema Wong Siong Bhd. & Anor.* [1990] 1 MLJ 443 dimana Hakim berkata (di muka surat 443): b

... I think the more sensible approach is the one advanced by Counsel for the defendants; find the net income of the deceased and deduct from that a percentage representing the deceased's personal living expenses; the remainder is the value of the dependency for the plaintiffs. c

dan di muka surat yang sama berkata:

... the clear conclusion is that the approach of deducting a percentage leaving the remainder as surplus income for the dependants is a modern trend for both estate and dependency claims. To my mind, such a practice and sensible approach can safely be adopted in this case, there being no contrary local structures and no circumstances in this case against such an approach. d

Selepas mengambil kira kenaikan gaji tahunan simati dan selepas memotong amaun yang seimbang dengan satu pertiga daripada gaji simati bagi sara hidup, Peguam plaintiff mencadangkan lebih purata yang tersedia untuk harta pusakanya ialah S\$685 sebulan. Oleh itu ia berhujah gantirugi yang dituntut oleh plaintiff bagi kehilangan mata pencarian masa hadapan simati sebelum perbicaraan (pre-trial) adalah berjumlah S\$82,200 (S\$685 x 120 bulan). e

Seterusnya, bagi gantirugi yang dituntut untuk kehilangan mata pencarian masa hadapan simati sesudah perbicaraan (post-trial) Peguam plaintiff mencadangkan perhitungan dibuat berdasarkan S\$970 (gaji bulanan bagi tahun 1994 selepas memotong perbelanjaan sara hidup) bagi 120 bulan yang mana, berdasarkan Jadual Anuiti, adalah S\$89,881. f

Kedua-dua pihak telahpun bersetuju amaun sejumlah RM2,500 adalah memadai bagi perbelanjaan kematian.

Di dalam jawapannya, Peguam pihak defendan memaklum ia bersetuju dengan jumlah gantirugi yang dituntut oleh plaintiff, iaitu: g

- (i) kehilangan jangka hidup (loss of expectation of life) sebanyak RM5,000;
- (ii) kehilangan mata pencarian masa hadapan sebelum perbicaraan (pre-trial) sebanyak S\$82,200; dan
- (iii) seperti telah dipersetujui, tuntutan perbelanjaan kematian sebanyak RM2,500. h

Apa yang dipertikaikan oleh Peguam defendan ialah tuntutan bagi kehilangan mata pencarian masa hadapan sesudah perbicaraan (post-trial) yang berjumlah S\$89,881. Peguam defendan bersetuju dengan angka S\$970 (iaitu, gaji bulanan bagi tahun 1994 selepas ditolak perbelanjaan bagi sara hidup) tersebut tetapi bertikai pendarab (multiplier) 18 tahun, dan bukan 20 tahun seperti yang dicadangkan oleh Peguam plaintiff, adalah lebih tepat dan munasabah. Ia kemudian membuat rujukan kepada kes *Ahmad Nordin bin Haji Maslan* i

a & *Anor. v. Eng Ngak Hua & Ors.* [1985] 2 MLJ 431 dimana pendarab 18 tahun telah diaward; di dalam kes itu simati berumur 24 tahun pada tarikh kematian dan berdasarkan dapatan Mahkamah bahawa ia berkebolehan bekerja sehingga ia mencapai usia 55 tahun, Mahkamah Persekutuan memutuskan pendarab pada 18 tahun, selepas memotong 13 tahun bagi kontingensi. Di muka surat 435, Syed Agil Barakbah SCJ berkata:

b A review of our local cases for loss of future earnings shows a disposition towards 55 years as being common. We adopt the same view and take the deceased's working life as ending at 55. He was 24 at the time of his death and deducting 13 years for contingencies that would leave 18 years purchase.

Oleh itu, Peguam defendan berhujah bahawa jumlah sebanyak S\$75,231.79 pada kadar S\$970 sebulan bagi tempoh 8 tahun berdasarkan Jadual Anuiti adalah munasabah bagi tuntutan kehilangan mata pencarian masa hadapan sesudah perbicaraan (post-trial).
c Berikutnya, Peguam bertikai jumlah sebanyak S\$18,807.94 yang merupakan 25% patut ditolak bagi cukai pendapatan seperti dibuat oleh Mahkamah di dalam kes *Yeap Cheng Hock v. Kajima-Taisei Joint Venture* [1973] 1 MLJ 230 di mana di m.s. 235, Syed Agil Barakbah J berkata:

d ... certain allowances must be given for contingencies of life and the payment of income tax for which the plaintiff will have to pay, otherwise he will have to suffer tax deduction twice over, dan di muka surat yang sama berkata "... I would deduct 25% for income tax (see *British Transport Commission v. Gourley*) which the plaintiff has to pay on receiving a lump sum ..."

Berdasarkan kes *Ahmad Nordin bin Haji Maslan & Anor. v. Eng Ngak Hua & Ors.* (yang dirujuk di atas), saya bersependapat dengan Peguam bahawa pendarab (multiplier) pada 18 tahun adalah lebih tepat dan munasabah di dalam kes ini. Saya juga bersependapat dengan hujah Peguam defendan bahawa cukai pendapatan seharusnya diambil kira; walau bagaimanapun, memandangkan bahawa Peguam defendan tidak mengemukakan apa-apa keterangan mengenai kadar peratus yang akan dikenakan bagi maksud taksiran cukai pendapatan di Singapura bagi mereka yang menerima pendapatan sedemikian saya berpendapat adalah tidak berpatutan jika Mahkamah sendiri membuat potongan dengan sesuatu kadar peratus yang arbitrari, iaitu, yang berpegang pada faham pendirian sendiri dan bukan kepada hukum-hukum yang tertentu. Oleh itu saya tidak bercadang membuat apa-apa potongan untuk mengambil kira cukai pendapatan yang berkemungkinan hendaklah dibayar oleh simati; berikutnya, saya mendapat bagi kehilangan mata pencarian sesudah perbicaraan (post-trial), jumlah yang berpatutan adalah S\$75,231.79 berdasarkan Jadual Anuiti seperti telah dibincangkan di atas.

g Kesimpulannya, saya perintah jumlah gantirugi yang hendaklah di bayar kepada plaintif di dalam Guaman No. 25-1068 tahun 1986 adalah seperti berikut:

(i) kehilangan jangka hidup RM5,000

(ii) (a) kehilangan mata pencarian masa hadapan sebelum perbicaraan S\$82,200

h (b) kehilangan mata pencarian sesudah perbicaraan S\$75,231.79

(iii) perbelanjaan kematian RM2,500

Memandangkan bahawa tuntutan plaintif bagi kehilangan mata pencarian dan berikutnya award telah dibuat di dalam mata wang dollar Singapura, berdasarkan kes *The Despina R* [1979] AC 685 yang telah dirujuk oleh Peguam plaintif, saya mendapat kadar penukaran yang hendak dipakai bagi menghitung award ini hendaklah pada kadar yang terdapat pada tarikh penghakiman. Di samping itu, saya membenarkan faedah ke atas butir (i)

(kehilangan jangka hidup) pada kadar 8% setahun daripada tarikh penyampaian writ sehingga tarikh penghakiman, dan faedah ke atas butir (ii) (perbelanjaan kematian) pada kadar 4% setahun daripada tarikh kemalangan sehingga tarikh penghakiman. Walau bagaimanapun saya perintah bahawa tidak ada faedah bagi kehilangan mata pencarian masa hadapan sebelum ataupun sesudah perbicaraan (butir (ii)(a) dan (b) memandangkan award telah diberi di dalam mata wang dollar Singapura, pada kadar penukaran pada tarikh penghakiman. Bagi jumlah penghakiman keseluruhannya saya membenarkan faedah pada kadar 8% setahun daripada tarikh penghakiman sehingga tarikh pelaksanaan. Akhirnya saya perintah juga penetapan kos yang mana hendaklah dibayar oleh pihak defendan.

Guaman No. 23-256 tahun 1993

Mengenai tuntutan di dalam Guaman No. 23-256 tahun 1993, saya mendapati isu liabiliti diantara plaintif (penumpang di dalam motokar No. EH 1796 D) dan pihak defendan di dalam Guaman No. 23-256 tahun 1993 tidak timbul; adalah jelas plaintif berhak mendapat keseluruhan amaun gantirugi yang akan diaward. Bagi gantirugi yang dituntut di dalam guaman ini, tuntutan telah dibahagikan kepada dua pecahan, iaitu, gantirugi am dan gantirugi khas:

Gantirugi khas

Gantirugi khas yang telah dipersetujui oleh kedua-dua pihak sebelum perbicaraan dijalankan adalah bagi butir-butir seperti berikut:

(i) kos bagi mendapatkan salinan laporan polis dan rajah kasar	RM18.40	
(ii) kos bagi pencarian di Jabatan Pengangkutan Jalan	RM10.00	
(iii) kos bagi laporan perubatan	RM120.00	
(iv) kos perubatan	RM74.00	
(v) kos tambang teksi ke Yong Peng	RM230.00	
dan		
(vi) kos bagi laporan perubatan pakar	RM420.00	

Jumlah bagi butir-butir (i) ke (vi) di atas adalah RM872.40 yang mana tidak dipertikaikan.

Gantirugi khas yang dituntut oleh plaintif di dalam guaman ini yang dipertikaikan adalah seperti berikut:

(a) perbelanjaan bagi perjalanan untuk mendapat rawatan berturutan di Kuala Lumpur	RM200.00	
(b) kehilangan satu rantai emas, 2 cincin dan 1 jam tangan	S\$1,600.00	
(c) kehilangan wang tunai	S\$3,000.00	
dan		
(d) kehilangan pendapatan daripada 13 July 1984 hingga 28 September 1994 pada kadar S\$1,000.00 sebulan.	-	

Mengenai butiran (a), plaintif menuntut ia telah pergi ke Hospital Besar Kuala Lumpur daripada Rantau, Negeri Sembilan lebih daripada 10 kali untuk rawatan berturutan dan perbelanjaan tambang bagi setiap perjalanan ialah RM20. Peguam pihak defendan bertikai perbelanjaan sebanyak RM20 bagi setiap perjalanan adalah terlalu tinggi dan oleh itu

- a** menawarkan RM10 bagi keseluruhan tuntutan ini, iaitu, RM10 bagi setiap perjalanan. Saya berpendapat tuntutan sebanyak RM200 itu adalah munasabah selepas mengambil kira jarak daripada Rantau, Negeri Sembilan ke Hospital Besar Kuala Lumpur. Walaupun plaintif tidak menjelaskan jenis kenderaan yang ia menggunakan untuk ke hospital tersebut, memandangkan Rantau adalah di dalam Negeri Sembilan, saya berpendapat perbelanjaan pengangkutan ulang-alik sebanyak RM20 bagi setiap perjalanan tidak melampaui dan
- b** adalah munasabah. Oleh itu saya membenarkan tuntutan ini.

- Mengenai butiran (b) di atas, iaitu, berkenaan kehilangan barang-barang berharga itu, Peguam plaintif berhujah tuntutan ini seharusnya dibenarkan sebab di dalam keterangannya, plaintif telah memaklumkan kepada Mahkamah tujuan ia pergi ke Kuala Lumpur pada hari itu adalah untuk melangsungkan upacara pertunangannya. Peguam bertikai Mahkamah seharusnya mengambil pengiktirafan bahawa untuk upacara pertunangan kaum India, cincin emas dan rantai emas adalah satu perkara yang penting bagi istiadat itu. Saya berpendapat isu yang penting berkenaan tuntutan seperti ini ialah pihak yang menuntut perlu membuktikan kewujudan barang-barang itu, misalnya, melalui resit-resit pembelian. Tanpa apa-apa bukti yang munasabah saya berpendapat tuntutan di bawah butiran ini tidak boleh dibenarkan. Di dalam kes *Yeap Cheong Hock v. Kajima-Taisei Joint Venture* [1973] 1 MLJ 230 di m.s 236, Hakim berkata:

- d** The general principle is that the plaintiff must be prepared to prove his special damages unless it has been agreed. It is not enough to write down the particulars and leave them for the Court to decide. It is for him to prove it.

- Di dalam kes *Chan Lye Huat v. Tan Ong Kong* [1985] 2 MLJ 112 yang melibatkan tuntutan ganti rugi akibat kemalangan jalanraya, tuntutan perayu atas kehilangan jam tangan, topi keledar, pakaian dan perbelanjaan bagi membaiki motorsikalnya tidak dibenarkan oleh Mahkamah kerana perayu tidak dapat membuktikannya melalui resit-resit. Memandangkan demikian, saya tidak dapat membenarkan tuntutan ini (butiran (b)).
- e**

- Mengenai tuntutan di bawah butiran (c), iaitu, kehilangan wang tunai sebanyak S\$3,000, saya juga berpendapat tanpa apa-apa keterangan munasabah, misalnya, buku simpanan bank yang menggambarkan plaintif telah mengeluarkan wang sebanyak itu atau yang terdekat amaun itu pada atau beberapa hari sebelum itu, saya berpendapat tuntutan ini juga tidak boleh dibenarkan. Seperti telah diputuskan di dalam kes *Oh Ah Long v. Dr. S. Underwood* [1983] 2 MLJ 324 di m.s 327 (Syed Agil Barakbah FJ) berkata:
- f**

- g** It is a well-established principle that special damages in contrast to general damages, have to be specifically pleaded and strictly proved. They are recoverable only where they can be included in the proper measure of damages and are not too remote (see *Halsbury's Laws of England* 4th edn., volume 11 page 218 para 386). That in our view is the cardinal principle adopted by all Courts both in England and in this country.

- Mengenai tuntutan di bawah butiran (d), iaitu, kehilangan pendapatan daripada tarikh kemalangan hingga tarikh perbicaraan, iaitu, 13 Julai 1984 hingga 28 September 1994, Peguam plaintif telah memaklum kedua-dua pihak bersetuju bahawa gaji bersih bulanan plaintif (tanpa elaun kerja lebih masa dan elaun-elaun lain) sebelum kejadian kemalangan ialah S\$1,000 sebulan. Berikutnya Peguam plaintif berhujah memandangkan gaji bulanan tersebut adalah di dalam mata wang Singapura, ianya perlu ditukarkan kepada mata wang Malaysia. Ia menegaskan kadar penukaran wang yang sedang terpakai adalah S\$1 ialah bersama dengan RM1.72 dan berdasarkan kepada kadar penukaran tersebut, gaji bulanan bersih plaintif, semasa kemalangan berlaku ialah RM1,720 sebulan.
- h**

i

Peguam plaintif seterusnya berhujah plaintif bekerja sebagai tukang pateri (Welder) sebelum kemalangan dan kerjanya membabitkannya menaiki kapal-kapal untuk menjalankan tugasnya dan kerjanya adalah berat. Ia berhujah akibat kecederaan yang dialami kerana kemalangan, plaintif hanya boleh menjalankan kerja-kerja ringan sahaja dan oleh itu lingkungan pilihan kerja baginya telah disempitkan dan berikutnya pendapatannya telah merosot. Semasa perbicaraan, pihak plaintif telahpun menyenaraikan secara ringkas jumlah kehilangan pendapatannya daripada tarikh kemalangan sehingga tarikh perbicaraan seperti berikut (selepas memotong pendapatan yang diterima oleh plaintif selepas kemalangan bagi tempoh-tempoh ia bekerja):

- (i) 13 Julai 1984 - 28 Februari 1986 - menganggur selama 19 bulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 \times 19 = RM32,680$;
 - (ii) 5 Mac 1986 - 31 Oktober 1986 - bekerja sebagai kondaktor bes selama 10 bulan dengan gaji RM200 sebulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM200 \times 10 = RM 15,200$;
 - (iii) 1 November 1986 -14 Disember 1989 - menganggur selama $27\frac{1}{2}$ bulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM200 \times 27\frac{1}{2} = RM41,800$;
 - (iv) 15 Februari 1989 - 31 Oktober 1989 - bekerja sebagai budak pejabat selama $8\frac{1}{2}$ bulan dengan gaji RM210 sebulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM210 \times 8\frac{1}{2} = RM12,835$;
 - (v) 1 November 1989 - 30 Jun 1990 - menganggur selama 8 bulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM210 \times 8 = RM12,080$;
 - (vi) 1 Julai 1990 - 30 Julai 1991 - bekerja sebagai pengawal keselamatan selama 13 bulan dengan gaji RM221 sebulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM221 \times 13 = RM19,487$;
 - (vii) 8 Ogos 1991 - 31 Oktober 1991 - bekerja sebagai pengawal keselamatan selama 3 bulan dengan gaji RM400 sebulan
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM 400 \times 3 = RM3,960$;
 - (viii) 1 November 1991 - 30 Jun 1992 - bekerja sebagai pengawal keselamatan selama 8 bulan dengan gaji RM215 sebulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM215 \times 8 = RM12,040$;
 - (ix) 1 Julai 1992 - 30 November 1993 - bekerja sebagai pengawal keselamatan selama 17 bulan dengan gaji RM221 sebulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM221 \times 17 = RM25,483$;
 - (x) 1 Disember 1993 - 31 Januari 1994 - menganggur selama 2 bulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM221 \times 2 = RM2,998$;
 - (xi) 1 Februari 1994 - 28 September 1994 - bekerja sebagai 'bell-boy' selama 8 bulan (dan masih berterusan) dengan gaji RM400 sebulan:
Jumlah kehilangan $RM1,720 - RM400 \times 8 = RM10,560$;
- Jumlah kehilangan pada keseluruhannya bagi 124 bulan adalah RM189,123.

- a** Seterusnya Peguam plaintif berhujah memandangkan kadar penukaran wang Singapura kepada ringgit Malaysia telah bertukar kerap kali semenjak tahun 1984 sehingga tarikh perbicaraan, bagi memudahkan Mahkamah, ia mencadangkan (jika dipersetujui oleh defendan dan dibenarkan oleh Mahkamah) dan bersetuju untuk menetapkan kehilangan pendapatan plaintif pada RM1,000 sebulan untuk 123 bulan dan jika defendan bersetuju, maka jumlah kehilangan pendapatan plaintif adalah RM123,000; sekiranya cadangan ini
- b** tidak dipersetujui oleh defendan, plaintif akan mengulangi tuntutan yang berjumlah RM189,123.

Di dalam jawabannya, Peguam defendan memaklum ia cuma ingin mempertikaikan 4 tuntutan bagi kehilangan pendapatan, iaitu, tempoh-tempoh yang dirujukkan di dalam perenggan (i), (iii), (v) dan (vi) di atas. Ia bertikai bagi tempoh-tempoh ini, plaintif telah menganggur dan walaupun demikian, ia telah menuntut secara keseluruhannya kehilangan

c pendapatan daripada pihak defendan dan ini adalah tidak berpatutan dan tidak munasabah. Bagi tempoh-tempoh ini ia berhujah seperti berikut:

(a) 13 Julai 1984 - 28 Februari 1986 (19 bulan):

- d** Bagi tempoh ini, ia bertikai plaintif menyata ia menganggur selama 19 bulan kerana ia sedang menerima rawatan; sebaliknya laporan perubatannya menunjukkan bahawa "the cast brace was removed on 4 March 1985". Ia berhujah adalah menjadi tugas plaintif untuk mengurangkan apa-apa dan/atau sebarang kehilangan yang dialaminya dan plaintif telah gagal berbuat demikian dengan tidak bekerja. Ia kemudian bertikai plaintif berkemampuan untuk membuat kerja ringan selama 11 bulan, iaitu, daripada 4 Mac 1985 sehingga 3 Februari 1986. Berikutnya Peguam menarik perhatian Mahkamah kepada keterangan plaintif semasa perbicaraan - plaintif telah menyata ia tidak dapat cuti sakit bagi tempoh
- e** 19 bulan itu dan bahawa ia telah cuba mencari pekerjaan ringan tetapi gagal memperolehinya dan bahawa ia hanya mencuba mencari pekerjaan di sebuah kedai. Oleh itu Peguam bertikai bahawa tuntutan plaintif bagi kehilangan pendapatan bagi tempoh 11 bulan itu patut ditolak dan mencadangkan bahawa tuntutan bagi hanya 8 bulan sebanyak RM13,760 (RM1,720 x 8 bulan) sahaja dibenarkan, iaitu daripada tarikh kemalangan berlaku hingga bulan Mac 1985 apabila "the cast brace was removed".

- f** (b) 1 November 1986 - 14 Februari 1989 (27½ bulan):

Bagi tempoh ini, Peguam defendan berhujah plaintif telah bekerja sebagai kondakter bas sebelum tempoh ini dan telah meletak jawatan secara sukarela pada 31 Oktober 1986 dan kemudian menganggur selama 27½ bulan. Oleh itu ia bertikai sekali lagi plaintif telah gagal mengurangkan kehilangan yang dialami olehnya dan memandangkan demikian,

g tuntutannya bagi tempoh ini patut ditolak.

(c) 1 November 1989 - 30 Jun 1990 (8 bulan):

- h** Bagi tempoh ini Peguam defendan berhujah keterangan menunjukkan plaintif menganggur selama 8 bulan apabila ia meletak jawatannya sebagai budak pejabat atas alasan majikannya enggan menaikkan gajinya dan juga enggan meluluskan permohonan cutinya. Ia mendakwa plaintif telah meletak jawatan kerana tidak berpuas hati terhadap layanan majikannya dan oleh itu tuntutan ini juga patut ditolak.

(d) 1 Disember 1993 - 31 Januari 1994 (2 bulan):

- i** Berkenaan tempoh ini Peguam defendan berhujah plaintif telah menganggur bagi tempoh ini setelah ia meletak jawatan sebagai pengawal keselamatan dan oleh itu telah juga gagal mengurangkan kehilangan yang dialami olehnya dan berdasarkan alasan ini, tuntutannya bagi tempoh ini juga patut ditolak.

Kesimpulannya, Peguam defendan bertikai tuntutan plaintif bagi tempoh-tempoh tersebut di atas yang berjumlah 48½ bulan tidak sepatutnya dibenarkan dan berikutnya mencadangkan Mahkamah hanya membenarkan jumlah sebanyak RM75,000 pada kadar RM1,000 sebulan bagi tempoh 75½ bulan pada keseluruhannya bagi tuntutan ini. Di samping itu, Peguam defendan berhujah RM200 sebulan sepatutnya dipotong daripada jumlah ini untuk sara hidup plaintif sendiri dan bagi menyokong hujahnya, Peguam telah merujuk kepada kes *Noorianti bte Zainol Abidin & Ors. v. Tang Lei Nge* [1990] 2 MLJ 242 di mana Mahkamah telah, berdasarkan keterangan yang telah diberi, memotong sebahagian daripada tuntutan yang serupa bagi sara hidup; di m.s 246 kes itu Lim Beng Choon J berkata:

The sum to be deducted as living expenses is the proportion of the victim's net earnings which he spends to maintain himself at the standard of life appropriate to his case and any sums expended to maintain others do not form part of the victim's living expenses and are not to be deducted from the net earnings ...

Berikutnya, Peguam defendan mencadangkan selepas memotong RM200 sebulan bagi sara hidup, iaitu RM15,100 (RM200 x 75½) maka jumlah sebanyak RM60,400 (RM75,000 - RM15,100) adalah berpatutan bagi tuntutan ini.

Adalah jelas daripada perbincangan di atas bahawa kedua-dua pihak mempertikaikan cara perhitungan bagi mendekati tuntutan ini. Hujah Peguam defendan menunjukkan ia tidak mempertikaikan tuntutan bagi tempoh-tempoh yang dinyatakan di perenggan (ii), (iv), (vi), (vii), (viii), (ix) dan (xi) iaitu:

- (ii) 10 bulan RM15,200;
- (iv) 8½ bulan RM12,835;
- (vi) 13 bulan RM19,487;
- (vii) 3 bulan RM3,960;
- (viii) 8 bulan RM12,040;
- (ix) 17 bulan RM25,483; dan
- (xi) 8 bulan RM10,560.

Tempoh-tempoh ini berjumlah 67½ bulan dan tuntutan berjumlah RM99,565.

Bagi tempoh-tempoh yang dipertikaikan, saya bersetuju pada permulaannya dengan hujah Peguam defendan bahawa adalah tidak berpatutan jika plaintif dibenarkan menuntut kehilangan pendapatan bagi tempoh ia menganggur yang berjumlah 48½ bulan. Walau bagaimanapun saya berpendapat tidak dapat dipertikaikan bahawa dalam keadaan yang plaintif berada akibat kecederaan yang dialami kerana kemalangan, amat sukar baginya mendapat pekerjaan dengan mudah dan oleh itu saya mendapat adalah berpatutan sekiranya ia diberi gantirugi bagi kehilangan pendapatan untuk tempoh-tempoh yang dipertikaikan seperti berikut:

(a) 13 Julai 1984 - 28 Februari 1986 (19 bulan):

Peguam defendan bertikai satu tempoh berjumlah 11 bulan patut ditolak daripada tempoh 19 bulan yang dituntut kerana laporan perubatan plaintif menunjukkan "the cast brace was removed on 4 March 1985" dan selepas itu plaintif berkemampuan mencari pekerjaan. Saya memutuskan bagi tempoh 8 bulan sebaik sahaja kemalangan berlaku, plaintif diaward kehilangan pendapatan berjumlah RM13,760.00 (RM1,720 x 8). Berikutnya bagi tempoh

- a** 11 bulan berikutnya, selepas mengambil kira bahawa semenjak kemalangan, plaintiff hanya berkemampuan mendapat pekerjaan yang mana pendapatan yang tertinggi adalah RM400 sebulan, saya memutuskan plaintiff kehilangan pendapatan berjumlah RM14,520 (RM1,720 - RM400 x 11)
- (b) 1 November 1986 - 14 Februari 1989 (27½ bulan):
- b** Bagi tempoh ini saya memutuskan plaintiff diaward kehilangan pendapatan, berjumlah RM36,300 (RM1,720 - RM400 x 27½).
- (c) 1 November 1989 - 30 Jun 1990 (8 bulan):
- Bagi tempoh ini saya memutuskan plaintiff diaward kehilangan pendapatan berjumlah RM10,560 (RM1,720 - RM400 x 8).
- c** (d) 1 Disember 1993 - 31 Januari 1994 (2 bulan)
- Bagi tempoh ini saya memutuskan plaintiff diaward kehilangan pendapatan berjumlah RM2,640 (RM1,720 - RM400 x 2)
- Gantirugi am:*
- d** Di bawah tajuk ini, Peguam plaintiff berhujah plaintiff berhak menuntut 2 perkara, iaitu:
- (i) gantirugi kehilangan pendapatan masa hadapan kehilangan keupayaan mencari pendapatan; dan
- (ii) gantirugi ke atas kecederaan (pain and suffering and loss of amenities).
- Bagi perkara pertama di atas, Peguam plaintiff berhujah pada tarikh kemalangan, plaintiff berusia 28 tahun dan gaji bersih bulanannya adalah RM1,720. Ia menegaskan akibat kemalangan, plaintiff tidak berkemampuan membuat kerja sebagai tukang pateri (welder) dan hanya boleh membuat kerja-kerja ringan. Ia berhujah sebagai tukang pateri, plaintiff berkemampuan bekerja sehingga mencapai usia 60 tahun kerana kerjanya itu memerlukan kemahiran. Ia kemudian menyata plaintiff bekerja sebagai "bell-boy" di sebuah hotel pada masa ini dengan gaji bulanan sebanyak RM400 sebulan dan menurut amalan kebiasaan di dalam industri itu, plaintiff akan diminta bersara apabila ia mencapai usia 55 tahun.
- f** Di samping itu peluang baginya menaikkan pangkat adalah tipis. Oleh itu Peguam berhujah plaintiff berhak menuntut gantirugi bagi kehilangan pendapatan masa hadapan/kehilangan keupayaan mencari pendapatan dan bagi menghitung tuntutan ini perbezaan diantara gaji bulanannya selaku tukang pateri dan gaji bulanannya pada masa ini hendaklah dipakai sebagai pengukur untuk menentukan kehilangan plaintiff, iaitu RM1,320
- g** (RM1,720 - 400).
- Peguam plaintiff berikutnya berhujah plaintiff berumur 37 tahun pada masa sekarang dan ia boleh bekerja sehingga 60 tahun jika ia bertugas sebagai seorang tukang pateri. Ini bermakna ia boleh bekerja, selama 23 tahun lagi jika ia tidak mengalami apa-apa kecederaan. Ia kemudian berhujah menurut autoriti-autoriti, daripada angka 23 tahun, satu pertiga seharusnya ditolak bagi kontingensi dan bakinya, iaitu, 14 tahun, akan jadi pendarab (multiplier) untuk menaksirkan tuntutannya bagi kehilangan pendapatan masa hadapan/kehilangan keupayaan mencari pendapatan.
- h** Berikutnya, ia berhujah pada pendarab (multiplier) 14 tahun dan dengan darapan (multiplicand) yang berjumlah RM1,320, kehilangan plaintiff menurut Jadual Anuiti adalah RM156,794.49. Ia menjelaskan angka ini dicapai, berdasarkan Jadual Anuiti, seperti
- i** berikut:

(a) RM1,000 RM118,783.70 (14 tahun)

a

(b) RM320 RM 38,010.79 (14 tahun)

Jumlah RM156,794.49.

Walaupun demikian, Peguam plaintif mencadangkan jika pihak defendan bersetuju bahawa kehilangan pendapatan masa hadapan ditetapkan pada RM1,000 sebulan, plaintif akan bersetuju menerima gantirugi sebanyak RM118,783.70 sahaja.

b

Berikutnya, Peguam defendan telah memaklum ia bersetuju dengan amaun yang cadangkan oleh Peguam plaintif bagi tuntutan gantirugi di bawah tajuk ini.

Mengenai kecederaan (pain and suffering and loss of amenities), plaintif telah membuat tuntutan gantirugi bagi beberapa kecederaan seperti berikut:

c

(a) comminuted fracture right femur with right foot drop;

(b) intramedullary nailing & screw fixation;

(c) 2 cm shortening;

(d) fracture of mandible with assymetry of lower jaw;

d

(e) loss of three teeth;

(f) scars:

(i) chin - 2cm (with thickening);

(ii) right thigh - 23cm x 2cm;

(iii) right buttock - 7cm x 3cm;

e

(iv) right midfoot - 7cm x 2cm;

(g) osteoarthritis

Mengenai tuntutan di bawah butir-butir (a), (b) dan (c) di atas, Peguam plaintif berhujah satu award sebanyak RM30,000 adalah berpatutan berdasarkan kepada kes-kes berikut:

f

(i) *Victor Alphonse Sebastian & Ors. v. Lee Ah Lek* [1987] 2 MLJ xxi:

dan

(ii) *Seow Gek Soo @ Yeo Gek Soo v. Chia Mun Fook; Ee Chue Heng v. Chian Mun Fook* [1989] 1 CLJ 985

g

Di dalam kes pertama yang dirujuk di atas (*Victor Alphonse Sebastian & Ors.*) Mahkamah telah mengaward RM33,000 bagi kecederaan berikut:

(a) fracture of (R) mid-shaft femur;

(b) laceration on (R) knee joint;

(c) laceration on (L) knee; dan

h

(d) laceration on lower jaw.

Kecacatan yang dialami oleh plaintif di dalam kes, itu adalah:

(a) unable to squat due to pain and stiffness;

(b) (R) leg shorter by 1.5cm giving rise to limping gait;

i

- a** (c) stiffness and shortening likely to be permanent;
 (d) pain on (L) knee which was also permanent;
 (e) at (R) knee flexion was limited by 10°.

b Di dalam kes kedua yang dirujuk di atas (*Seow Gek Soo @ Yeo Gek Soo*) pihak defendan, di dalam tuntutan balasnya, telah diaward RM20,000 bagi kecederaan “fracture of medial condyle of (L) femur”; ia telah diberi rawatan “open reduction and screw fixation of (L) medial condyle of femur”. Di samping itu, bagi plaintif yang mengalami kecederaan “closed comminuted trochanteric fracture of (L) femur” yang telah mengakibatkan kecacatan.

- (i) weakness of (L) leg - inability to squat and inability to fully flex (L) hip;
c (ii) (L) leg showed 1 cm shortening which is permanent; dan
 (iii) stiffness of hip resulting in a limp,

kedua-dua pihak telah bersetuju gantirugi sejumlah RM22,000 memadai dan berpatutan.

d Di dalam kes ini, Peguam defendan bertikai gantirugi sebanyak RM33,000 yang diaward oleh Mahkamah di dalam kes *Victor Alphonse Sebastian & Ors. v. Lee Ah Lek* (seperti dirujuk di atas) adalah bagi keseluruhan kecederaan plaintif dan bukanlah hanya untuk kecederaan “fracture of the femur”. Seterusnya ia berhujah gantirugi berjumlah RM15,000 bagi kecederaan ini adalah berpatutan berdasarkan kepada kes-kes berikut:

- (a) *Puspawangi bte Hassan v. Chou Ha* (seperti dilaporkan di dalam *Mallal's Digest* [1993] di ms. 355) dimana bagi kecederaan ‘fracture of right femur’ dengan “2cm shortening”, plaintif telah diaward gantirugi sebanyak RM8,000;
e (b) *Balakrishnan v. Savastine Anthony & Anor.* (seperti dilaporkan di dalam *Mallal's Digest* [1991] di m.s 308) di mana “fracture shaft of right femur with 4 cm shortening”, plaintif telah diaward gantirugi sebanyak RM20,000.

f Setelah membuat penelitian terperinci kepada kes-kes tersebut, saya mendapat award sebanyak RM18,000 adalah memadai dan berpatutan bagi kecederaan dibawah butir-butir (a), (b) dan (c) tersebut berdasarkan kes *Balakrishnan v. Savastine Anthony & Anor.* (seperti dirujuk di atas).

g Bagi kecederaan “fracture of mandible with assymetry of lower jaw” (butir (d)), setelah saya meneliti kes-kes yang dirujuk oleh kedua-dua pihak saya mendapat award sebanyak RM7,500 adalah berpatutan berdasarkan kes *Aidi Abdullah v. Ngooi Ku Siong (f) & Anor* [1984] 1 CLJ 301. Bagi kecederaan mengenai kehilangan tiga batang gigi oleh plaintif (butir (e)), kedua-dua pihak telahpun bersetuju bahawa award sebanyak RM3,000 adalah berpatutan.

h Mengenai tuntutan berkenaan parut-parut (butir (f)) di dagu (“2cm with thickening”), paha kanan (23cm x 2cm), punggung sebelah kanan (7cm x 3cm) dan kaki kanan di bahagian “midfoot” (7cm x 2cm), Peguam plaintif mencadangkan award sebanyak RM6,000 adalah berpatutan dan telah merujuk kepada beberapa kes termasuk kes *Wong Yee Cheong & Anor. v. Toh Seng Chuan* [1988] 2 MLJ xxx di mana bagi tuntutan berkenaan parut-parut di bahagian perut, pinggang dan kaki, Mahkamah telah mengaward RM8,500. Memandangkan parut-parut berkenaan di dalam kes ini tidak begitu serius, saya mendapati award sebanyak RM4,000 adalah berpatutan.

i Akhirnya, mengenai tuntutan bagi osteoarthritis, saya bersependapat dengan hujah Peguam pihak defendan bahawa award sebanyak RM3,000 adalah berpatutan.

Kesimpulannya, saya mendapat gantirugi yang berjumlah RM35,500 adalah berpatutan di bawah tajuk ini dan setelah memotong 10% bagi “overlapping”, saya memutuskan plaintif diaward gantirugi sebanyak RM31,950.

Pada keseluruhannya, saya perintah jumlah gantirugi yang hendaklah dibayar oleh pihak defendan kepada plaintif di dalam Guaman No. 25-256 tahun 1993 adalah seperti berikut:

(i) Gantirugi khas:

- (a) gantirugi khas yang dipersetujui (dibawah butir-butir (i)-(vi)) RM872.40;
- (b) perbelanjaan pengangkutan ke hospital di Kuala Lumpur RM200.
- (c) kehilangan pendapatan daripada 13 Julai 1984 hingga 28 September 1994 RM163,585.

(2) Gantirugi am:

- (a) kehilangan pendapatan masa hadapan/kehilangan keupayaan mencari pendapatan RM118,783.70
- (b) kecederaan (pain and suffering and loss of amenities) RM31,950.

Di samping itu saya membenarkan faedah pada kadar 4% setahun bagi award di bawah butir (a), (b) dan (c) di bawah tajuk gantirugi khas daripada tarikh kemalangan sehingga tarikh penghakiman dan selepas itu faedah pada kadar 8% setahun sehingga tarikh pelaksanaan.

Mengenai award di bawah tajuk gantirugi am, saya perintah bahawa tidak ada faedah bagi jumlah yang diaward bagi kehilangan pendapatan masa hadapan/kehilangan keupayaan mencari pendapatan; walau bagaimanapun bagi award untuk kecederaan, saya membenarkan faedah pada kadar 8% setahun mulai tarikh penyerahan saman di atas defendan, iaitu, 13 Mei 1988, sehingga tarikh penghakiman. Akhirnya, bagi keseluruhan award yang diberi, saya membenarkan faedah pada kadar 8% setahun daripada tarikh penghakiman sehingga tarikh pelaksanaan. Saya perintah juga penetapan kos yang mana hendaklah dibayar oleh pihak defendan.

a

b

c

d

e

f

g

h

i